

„Увы! Азъ осѣщахъ ужасъ да престѣпѣхъ клетвата си, и да му обѣвижъ една тайна която са обѣщахъ на боговетъ да не кажжъ никога; но имахъ слабостъта да претѣлкувамъ клетвата си като не смѣяхъ да я престѣпѣхъ явно; ботоветъ ма наказахъ за туй: азъ тропнѣхъ два пѣти съ кракъ на мѣстото дѣто бѣхъ скрѣль праха на Херкулеса. Послѣ трѣпнѣхъ да са съединѣхъ съ съюзнитѣ царѣ, които ма приѣхъ съ сѣщата радость както быхъ посрѣшнѣли самага Херкулеса. И когато минувахъ на островъ Лимносъ, азъ пожелахъ да покажжъ на сичкитѣ Гърцы какво могатъ да извършѣтъ моитѣ стрѣлы. Но като са готвяхъ да прострѣлѣхъ една сѣрна която са впущаше въ единъ лѣсъ, азъ истървахъ грѣхомъ стрѣлата врѣхъ крака си, и тя ми направи една рана която еще осѣщамъ. Тосѣ часъ азъ осѣтихъ сѣщитѣ люты болькы, които Херкулесъ притегли; день и ноцъ пѣлняхъ острова съ виковетъ си: една черна гнила кръвь течеше отъ раната ми, заразяваше въздуха и распространяваше въ сичкыя грѣцкый станъ едно зловоніе толкози силно щото можаше да задуши и найфкытѣ человѣцы. Сичката войска доде въ ужасъ като ма гледаше въ таквази опасность; сѣкый мисляше че туй е едно наказаніе наложено на мене отъ праведнитѣ богове.

„Одиссей, който ма бѣ подбудилъ на тѣзи война бѣ пѣрвыйтъ който ма остави. Впоследствіе познахъ че той направи туй като предпочиташе общыя интересъ на Грѣція и побѣдата предъ сичкитѣ оправданія на прѣятелството и на личныя дѣлгъ. Не можахъ вече да приносятъ жѣртвы въ стана, толкози ужасѣтъ отъ моята рана, нейното зловоніе и острытѣ ми викове безпокояхъ сичката войска. Но когато видѣхъ себеси оставенъ отъ сичкитѣ Гърцы по сѣвѣта на Одиссея, туй поведеніе ми са показа пѣлно отъ найужасна безчеловѣчность и отъ найгнусно предателство. Увы! азъ бѣхъ слѣпъ, невидѣдахъ, не помисляхъ че и найсправедливитѣ человѣцы трѣбаше да са отврѣщатъ отъ мене, както и боговетъ които бѣхъ прогнѣвилъ.

„Останѣхъ слѣдователно, презъ сичкото време на обсадата на Троя, самъ, безъ помощь, безъ надѣжда, безъ никое олекваніе, обладанъ отъ ужасны страданія,